

Sygn. akt V CSK 632/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa H. M.

przeciwko F. z siedzibą w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 14 maja 2014 r., sygn. akt I ACa 281/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz pozwanego 3617 (trzy tysiące
sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda H.M. od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 maja 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Zdaniem skarżącego w niniejszej sprawie występują trzy istotne zagadnienia prawne wymagające oceny, czy w sytuacji, w której umowa cywilnoprawna obowiązuje i jest wykonywana przez strony zgodnie z ich wolą, a następuje zmiana okoliczności w trakcie jej realizacji, można taką umowę zakwalifikować jako sprzeczną z zasadami współżycia społecznego, oraz czy dążenie strony umowy do zabezpieczenia własnych interesów oraz do uzyskania jak najkorzystniejszego kontraktu można uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, ponadto czy złożenie deklaracji o chęci rezygnacji z mandatu lub utrata mandatu w organie osoby prawnej automatycznie powoduje utratę roszczeń ze stosunku cywilnoprawnego. Skarżący przedstawił rozbudowany wywód, za pomocą którego starał się dowieść możliwość wystąpienia zagadnień, ale brak jest w nim argumentacji wskazującej na możliwość zaistnienia rozbieżnych ocen, uzasadniających powołaną przyczynę kasacyjną. Przedstawione zagadnienia odnoszą się w istocie do konkretnej sprawy i nie mają charakteru abstrakcyjnego, sformułowane są w sposób sugestywny, w oderwaniu od wiążących ustaleń faktycznych, ponadto nie są powiązane, poza art. 58 § 2 k.c., z konkretnymi przepisami prawa.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.